

НАСТОЯЩЕТО ВЕЛИЧИЕ НА ХРИСТОС

Дейвид Уилкерсън
15 Март 2010

Крайната цел на църквата на Исус Христос е славна победа. В края на краищата, портите на

Искам да помислите какво означава молитвата, която апостол Павел отправи към църквата на Исус Христос: "Нека Бог да ви разкрие не просто миналото, но и настоящето величие на Христос."

Ето я и самата молитва: "...за да познаете... и колко превъзходно велика е силата Му към нас вярващите - сила, която е според действието на могъщата Негова мощ" (Ефесяни 1:18-19).

Днешната църква се отнася с голяма почит към Христос, Който ходеше по земята. Имам предвид Галилеянина, сина на Мария, Учителя и Чудотвореца. Никога не ни омръзва да слушаме и разказваме за величието на Исус Христос от Назарет.

Обичаме да си припомним как Исус гонеше демоните и устояваше на всички изкушения. Как отваряше слепи очи, отпушваше глухи уши, караше парализирани да скачат, възстановяваше изсъхнали ръце, изцеляваше прокажени. Как превърна водата във вино, нахрани народа само с няколко хляба и риби, и как не веднъж възкреси мъртви.

В някакъв момент от историята обаче, християните са започнали да ограничават настоящата власт на нашия Велик, Чудотворен Спасител. Църквата е развила теология, която прави Христос Бог на духовното, но не и на видимото.

Нека ви дам един пример. В днешно време ние вярваме, че Исус може да прости греховете, да ни освободи от вината, да даде мир, радост и дори вечен живот. И Той наистина прави всичко това в невидимия свят.

Но малко от нас познават Исус като Бог на видимия свят, в който живеем. Често не Го познаваме като Господ на ежедневието ни, нашите домове, деца и брак, нашата работа и сметки.

Павел ни казва, че се нуждаем от откровение за силата на Исус Христос след времето на възкресението Му. Че сега, Исус стои от дясната страна на Бог и Му е дадена цялата власт на небето и земята. "(Бог) покори всичко под краката Му" (Ефесяни 1:22).

Докато четях този пасаж, Светия Дух раздвижи сърцето ми с велика истина: "Исус никога не е бил по-силен, отколкото е сега." Нещо повече, според Павел, Христос е "далеч над всяко

началство и власт, и сила, и господство, и всяко име, с което се наименоуват, не само в този свят, но и в бъдещия" (Ефесяни 1:21).

Ако наистина вярваме това, за нас ще има внушителни последствия. Христос от Галилея никога не се предаде на смъртта. Наистина, не е имало по-голямо доказателство за властта на Исус на земята от това, че Той победи смъртта и показва отново и отново, че има цялата власт над нея.

"Понеже както Отец възкресява мъртвите и ги съживява, така и Синът съживява, тия които иска" (Йоан 5:21). Исус не само твърди, че има власт над смъртта, казвайки: "Аз съм Възкресението и Животът", но Той го и доказва!

Осмеляваме ли се да вярваме в това, което Исус каза за възкръсналия живот?

"Истина, истина ви казвам, иде час, и сега е, когато мъртвите ще чуят гласа на Божия Син, и които го чуят ще живеят. Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си" (Йоан 5:25-26).

Когато Исус изговаря тези думи няма предвид само последното възкресение. Той ни показва настоящата Си власт да съживи мъртвото и да ни залее с живот.

Истината е, че всички имаме някакво тайно гробище в живота си. Говоря за някой или нещо, от което сме се отказали много отдавна. Погребали сме го, поставили сме надгробен камък, на който сме написали датата на смъртта.

Сещам се за една скъпа позната, която преди време покани мен и съпругата ми на церемония по случай дипломирането на децата ѝ. Това е жена, която беше изоставена от съпруга си преди години заради друга жена. Той и новата му съпруга се появиха на дипломирането, наред с всичките им роднини.

Колко трудно е било за нашата приятелка в този момент. Предишният ѝ брак бил отвъд възкресението. Въпреки това, докато стояла на няколко крачки от бившия си съпруг, Бог върнал тази жена при гроба на нейния брак. Тя започнала да се моли за спасението на бившия си мъж и неговата съпруга.

Защо го е направила? Защото е искала мъжът ѝ да бъде възкресен от смъртта на греха. Разбирате ли, понеже е познала Христос, тя отказва да се предаде на смъртта и знае, че Исус има настояща власт да извиква живот от смъртта.

Исус никога не се предава на смъртта.

Нашият Господ извиква живот от смъртта. Необходими са само Неговата дума, Неговият дъх и моментално това, което изглежда мъртво и безнадеждно се връща за нов живот.

Познавам един баща, който скърбеше за шестнадесетгодишната си дъщеря, която беше пристрастена към наркотици. Преди е била толкова невинна и любвеобилна, харесвала е дългите разходки с баща си и дълбоките разговори за вярата. Сега е на улицата и продава тялото си, за да може да си набавя наркотици. Физически е толкова изтощена, че по-скоро е мъртва, отколкото жива.

Баща ѝ дълбоко я обича и често плаче над нейна снимка от гимназията. Той е останал без надежда и като че само чака онзи ужасяващ телефонен разговор, когато непознат глас казва: "Вие ли сте бащата на ...? Моля, елате в моргата."

Но Исус никога не се предава на смъртта! Той има цялата власт да спаси това момиче от гроба на наркотиците. Хиляди като нея са били освободени от всякакъв вид зависимости.

Един покрусен баща на име Яир веднъж дошъл при Исус, за да излекува умиращата му дъщеря. Неговото малко момиченце било на ръба на смъртта. "Тогава дойде един от началниците на синагогата на име Яир, който, като Го видя, падна пред краката Му и много Му се молеше, казвайки: Дъщеричката ми е на умирање. Моля Ти се да дойдеш и да положиш ръце на нея, за да оздравее и да живее. И Той отиде с него. И едно голямо множество Го следваше и Го притискаха" (Марк 5:22-24).

Видно е, че Яир имаше силна вяра. Той призова Исус: "Ела, положи ръцете Си върху нея и тя ще оздравее." Каква твърдост на вярата разкрива тази дълбока увереност на Яир: "Дъщеря ми има нужда само от допира на Исус. Той има цялата власт и може да я предпази от смъртта."

Вярвам, че отношението на Яир представя отношението на повечето християни днес. Когато сме в дълбока криза, ние знаем, че Исус е единствената ни надежда и затова тичаме към Него, падаме в краката Му и търсим Неговата милост и помощ.

В отговор на вярата на Яир, Исус тръгва с него. Можете ли да си представите огромната надежда, която изпълва сърцето на този скърбящ човек? Вярвам, че в същия момент обаче една ужасна мисъл се е въртяла в главата на Яир: "Ами ако вече сме закъснели? Чудесно е, че Исус е на моя страна, но ни трябва време. С всяка крачка към моя дом, животът на дъщеря ми си отива."

В нашите собствени кризи, повечето от нас казват също като Яир: "Имам нужда от теб, Исус, но нямаме време." Ако Яир знаеше, че Исус беше Възкресението и Живота, той щеше да има мир в сърцето си. Щеше да успокои притеснения си дух с думите: "Исус съществува извън времето. Нямаме нужда от време. Само Исус ни трябва!"

Исус позволява за Яир времето да свърши.

Господ иска от нас повече от вяра, която се простира до точката на смъртта. Исус иска вяра в Неговата власт да възкресява, власт, която се простира отвъд смъртта и всяка безнадеждност.

Формалните вярващи от домакинството на Яир имаха вяра само до точката на смъртта. Докато в момичето имаше малко останал живот и надежда, Исус бе желан и нужен. Те казваха: "Ние вярваме, че Исус е велик лекар и изцелител, но Той трябва да побърза, защото нашето малко момиченце може да умре всеки момент. След това няма да имаме нужда от Него!"

Питам ви, каква вяра е това? Това е вяра само до точката на безнадеждност, само до гроба и всъщност, въобще не е вяра.

Дъщерята на Яир умря. Представям си как някой опипва пулса на момичето и обявява смъртта ѝ. Дори и малкото вяра, която тези хора имаха изчезна и тяхната първата задача беше да уведомят лечителя, че повече не им е нужен. Те изпратиха следното съобщение на Исус: "Докато Той още говореше, при Него дойдоха от къщата на началника на синагогата и казаха: Дъщеря ти умря; защо още затрудняваш Учителя?" (Марк 5:35).

Какво крайно послание: "Дъщеря ти е мъртва." Кажете ми, чувате ли подобни думи да се въртят около ушите ви за нещо, което е умряло в живота ви? "Бракът ти е мъртъв. Повече няма смисъл да занимаваш Бог с този въпрос". "Служението ти е мъртво. Няма смисъл да се молиш за това." "Твоето дете е мъртво в греха. Остави го." "Вашата връзка с този любим човек е мъртва. Надживейте я."

Не! Всички тези ужасяващи думи не означават абсолютно нищо за Исус. Той никога не се предава на духовната смърт. Той е възкръсналия живот за това, което мислим, че е мъртво.

Как Исус отговори на новината за дъщерята на Яир? Най-добрият превод казва: "Исус, Който като че не чу какво съобщиха, каза на началника на синагогата: Не бой се, само вярвай" (вж. 5:36).

Това е в контраст с края на вестта за смъртта на момичето: "Защо да занимаваме Учителя повече?" С други думи: "Защо продължаваш, когато всичко свърши? Това е минало вече. Оставете го сам." Но с Исус никога няма „всичко свърши“.

Как мислите би отговорил Яир на Исус, ако се бе вслушал в тези съмнения?: "Благодаря ти, Господи, знам, че имаше добри намерения. Може би тя щеше да живее, ако не се бяхме забавили заради жената с кръвотечението, която се допря до дрехата Ти. Наистина имам вяра. Знам, че ако бяхме успели да се върнем, докато все още дишаше, сега щеше да е жива."

Когато Исус бе извикан да излекува Лазар, се срещна със същия вид ограничена вяра. "Когато Мария дойде там гдето беше Исус и Го видя, падна пред нозете Му, казвайки Му:

Господи, ако Ти беше тук, нямаше да умре брат ми" (Йоан 11:32). Историята продължава, за да покаже, че Мария и нейните приятели имаха вяра само до точката на смъртта." Някои от тях казаха: Не можеше ли Този, Който отвори очите на слепия, да направи така, че и този да не умре?" (11:37).

За тях Исус е бил необходим само до рѣба на смъртта. Нито Мария, нито Марта, нито който и да е друг човек на мястото на гроба е имал вяра в Христос като възкресението и живота.

Аз съм възхитен, когато чета какво се случи при пристигането на Исус в къщата на Яир.

Каква ужасна картина – тотално объркване, съмнение, страх и плач. "И като дойдоха до къщата на началника на синагогата, Той видя вълнение и мнозина, които плачеха и викаха силно." (Марк 5:38).

При пристигането на Исус, хората са се отнесли към Него просто като към опечален, дошъл да изкаже съболезнованията си. Чувам ги как си шепнат: "Поне имаше благоприличието да дойде на погребението. По-добре късно, отколкото никога."

Чудите ли се защо има толкова объркване в живота на много от нас, християните? Толкова тъга и скръб? Това е, защото не вярваме, че Исус може да възкреси това, което изглежда мъртво. Ако трябва да сме честни, много от нас ще признаят, че има моменти, когато не вярваме, че Исус знае какво прави и че има животворен план за нас. Смятаме, че е закъснял и нещата отдавна са приключили.

Това отношение се прояви и в домакинството на Яир, когато Исус им каза, че все още има надежда." и им каза: „Защо се вълнувате и плачете толкова? Детето не е умряло, а спи " (5:39). Реакцията на опечалените беше: "А те Му се присмиваха" (5:40).

Иска ми се да можех да попитам тези съмняващи се хора: "На какво се смеете? Защо се предадохте? Дръж се! Доверете Му се. Той може да я вдигне. Такъв е бил плана Му през цялото време."

Помислете за това: Тези бяха същите молещи се хора, които чакаха с вяра Исус да дойде. Само един час по-рано те заявяваха: "Исус е нашият отговор. Той е решението на нашия проблем. Идете и Го доведете!" Сега, същите тези вярващи му се присмиваха презрително. След смъртта на малко момиченце, те Го игнорираха и за тях стана просто човек като всички останали.

Днес, много от нас са също толкова виновни, колкото тази съмняваща се тълпа от опечалени.

Не е ли вярно това и за много от нас? Ние викаме към Бог в нашите проблеми и настояваме Той да ни отговори преди да е станало твърде късно, но ако отговорът не дойде навреме, се опечаляваме. Треперим пред властта на дявола, сякаш демоните са спечелили победата и заключаваме: "Исус загуби тази битка. Накрая дяволът спечели."

Аз отново ви казвам, че не е достатъчно да обичаш, служиш и се покланяш на Христос само до точката на безнадеждност. Питам се: защо не Му се доверим, когато вече няма надежда? Защо не Му се доверим, когато изглежда като че ли никога няма да си намерим работа? Когато по човешки изглежда като че ли е невъзможно да продължим?

Позволете ми да ви попитам: Какво ще стане, ако Исус влезе във вашата ситуация? Какво ще намери? Бихте ли продължили да скърбите? Дали сърцето ви ще бъде в същия смут като този на опечалените в къщата на Яир?

Или ще кажете на Исус: "Господи, това изглежда толкова безнадеждно и съм на път да се предам. Знам обаче, че днес Ти Си същия, какъвто беше в дома на Яир и можеш да разрешиш този проблем. Ти си възкресението и живота и можеш да извикаш живот от смъртта!"

Обърнете внимание какво направи Исус в къщата на Яир: "Той, като изкара всички навън, взе бащата и майката на детето и онези, които бяха с Него, и влезе там, където лежеше детето" (Марк 5:40).

Кои са "онези, които бяха с Него." Това са тия, които вярваха в Него - учениците му и родителите на момичето. Те всички бяха там, за да видят как извиква живот от смъртта.

Забележете също, че Христос не се интересуваше да покаже властта Си на невярващите. Всъщност, след като върна малкото момиченце към живота, Той каза на тези около Себе Си: "Никой да не узнае за това" (5:43). С други думи: "Не казвайте на другите това, което видяхте. Чудото е за тези, които са в тази стая."

Кажете ми, скъпи светии, когато Исус извършва вашето чудо, както направи за Яир, за Мария и Марта, ще бъдете ли в стаята заедно с другите, които Му вярват? Или ще сте отвън? Аз бих искал да съм вътре, когато Исус дава живот. Искам да бъда от страната на вярата!

Точно сега Исус повече от всякога иска да покаже Своята възкресяваща сила.

Нашата вяра трябва да отиде отвъд прага на смъртта. Трябва да погледнем в лицето всичко умряло и да заявим: "Исус никога не се отказва от това, което изглежда да е мъртво." Имаме нужда от вяра, която отказва да се предаде пред някой или нещо, без значение колко безнадеждна изглежда ситуацията.

Христос ще ни изненада със силата Си. В действителност, ако се държите непоколебимо във вярата си, ще бъдете част от славна проява на това как Той възкресява живот. Само двамата с Господ ще знаете всички съкровени подробности по извършването на Неговото чудо. Той ще ви изненада и изпълни с трепет, докато Ви изявява голямата Си слава.

Писанието казва, че ние сме снабдени със същия тонизиращ, възкръснал живот, който е в Христос: "И ако живее във вас Духът на Този, който възкреси Исус от мъртвите, то Този, Който възкреси Христос от мъртвите, ще съживи и вашите смъртни тела чрез Духа Си, който живее във вас." (Римляни 8:11). Той изпълва нашите смъртни тела с физическа сила чрез енергията на Самия Бог.

"И вас, които бяхте мъртви в прегрешенията си и необрязването на плътта си, Той съживи [направи живи] с Него, като прости всичките ви престъпления." (Колосяни 2:13). "Бог обаче,...поради голямата любов, с която ни възлюби, въпреки че бяхме мъртви в престъпленията си, ни съживи [направи живи] заедно с Христос" (Ефесяни 2:4-5). "Духът е, който дава живот [ни кара да оживяваме]" (Йоан 6:63). "Последният Адам стана животворящ дух." (I Коринтяни 15:45).

Тит говори за "обновяването на Святия Дух" (Тит 3:5). "Младостта ти се подновява като на орел." (Псалм 103:5).

Колко е ясно Неговото послание: Святият Дух обитава в нас, за да произвежда Своя постоянен живот. Това е настоящето величие на Христос. Вярвайте в Него.

ВАШАТА СИТУАЦИЯ НЕ Е БЕЗНАДЕЖДНА. ПРОДЪЛЖАВАЙТЕ ДА ВЯРВАТЕ!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2010 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Present Greatness of Christ](#) / [Настоящото величие на Христос](#)